

Sygn. akt XX GC 282/11

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Gospodarczy Wydział XX Gospodarczy

w składzie:

**Przewodniczący: SSO Anna Rachocka**

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Jasiorowska

po rozpoznaniu w dniu 08 listopada 2011 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z wniesionego w dniu 28 marca 2011 r. odwołania „(...) (...) Spółki Akcyjnej w W.”

przeciwko Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 11 marca 2011 roku nr (...)

I. odwołanie w całości oddala;

II. zasądza od „(...) (...) Spółki Akcyjnej w W.” na rzecz Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji kwotę 2.400,00 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Rachocka

Sygn. akt XX GC 282/11

## UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 11 marca 2011 roku (dalej: Decyzja) Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (dalej: Przewodniczący) działając na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531 ze zm., dalej: ustawa o radiofonii i telewizji) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm., dalej: k.p.a.), w związku ze stwierdzeniem naruszeń §2 pkt 1 Rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 04 listopada 2004 roku w sprawie niższego udziału w programie telewizyjnym audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim i audycji europejskich (Dz. U. z 2004 r., nr 247, poz. 2483, dalej: Rozporządzenie z dnia 04 listopada 2004 roku), nałożył na (...) (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dalej: ...)rozpowszechniającą na podstawie koncesji nr (...)–T z dnia 08 lipca 2009 r. program telewizyjny pn. (...) karę pieniężną w wysokości 20.000 złotych. W uzasadnieniu Decyzji Przewodniczący wskazał, iż Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji (dalej: KRRiT) przeprowadziła kontrolę kwartalnych wyciągów z ewidencji czasu nadawania audycji europejskich, audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie, nadawanych w programie pn. (...) w II i III kwartale 2010 r. nadesłanych przez koncesjonariusza zgodnie z Rozporządzeniem KRRiT z dnia 20 września 2005 r. (Dz.U. Nr 210 poz. 1676 ze zm., dalej Rozporządzenie z dnia 20 września 2005 roku). Kontrola wykazała, że nadawca nie realizował wymagań określonych w art. 15a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Przewodniczący wskazał, iż stwierdził niższy od wymaganego udział audycji wytworzonych pierwotnie w

języku polskim, tj. w II kwartale 2010 r. audycje tej kategorii stanowiły 26 % kwartalnego czasu nadawania programu, zaś w III kwartale 2010 r. 27,7 % tego czasu, podczas gdy §2 pkt 1 Rozporządzenia z 04 listopada 2004 roku nakłada obowiązek przeznaczenia co najmniej 29,7 % kwartalnego czasu nadawania tych audycji. Przewodniczący wskazał, iż te same naruszenia przez koncesjonariusza zostały stwierdzone już w 2007 i 2008 r. (we wszystkich kwartałach), w 2009 roku (w I, III i IV kwartale) oraz 2010 roku (we wszystkich kwartałach), co skutkowało poinformowaniem go o stwierdzonych naruszeniach oraz wezwaniem do dostosowania programu do obowiązujących przepisów w zakresie udziału audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim. Przewodniczący wskazał, iż pismem z dnia 21 czerwca 2010 r. poinformował koncesjonariusza o zamiarze nałożenia kary oraz o możliwości złożenia wyjaśnień wraz z możliwością przedstawienia szczegółowego planu działań dostosowujących program do wymagań wynikających z przepisów prawa w tym zakresie. W wyniku powyższego koncesjonariusz poinformował go pismami z dnia 31 marca 2009 r. oraz z dnia 15 lipca 2010 r., że przyczyną niższego udziału tych audycji jest niedostateczna liczba na polskim rynku audycji adresowanych do dzieci w wieku 8 – 13 lat. Kolejną przyczyną są trudności z pozyskaniem audycji adresowanych do dzieci, wyprodukowanych przez nadawców innych niż koncesjonariusz. Zadeklarował też, że zwiększy wysiłki zmierzające do pozyskania audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim. Przewodniczący podniósł, iż mimo tych deklaracji koncesjonariusza nie zapewnił on w programie, na co wskazują wyniki kontroli, wymaganego przepisami udziału audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim. Tym samym w przypadku stwierdzenia naruszeń obowiązków wynikających z przepisów art. 15 ust. 1-3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1-3, art. 16a ust. 1-6, art. 16b, art. 16c, art. 17 ust. 1-7, art. 18 ust. 1-5b, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6 ustawy o radiofonii i telewizji oraz przepisów wydanych na podstawie art. 15 ust. 4, art. 15a ust.2, art. 16 ust. 4, art. 17 ust. 8 i art. 18 ust. 6 tej ustawy, Przewodniczący zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50 % rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonej do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza takiej opłaty karę pieniężną w wysokości do 10 % przychodu nadawcy osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Wskazał, iż nałożona kara nie narusza zakazu określonego w art. 53 ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji, albowiem odnosi się wyłącznie do naruszeń stwierdzonych w II i III kwartale 2010 roku (decyzja wraz z uzasadnieniem k. 27 – 30).

Od wskazanej Decyzji (...) wniosła odwołanie zaskarżając ją w całości. Zarzuciła nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a także naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe jego zastosowanie. Wskazując na powyższe wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zwrot kosztów postępowania w sprawie. W uzasadnieniu wskazała, iż mimo obowiązku wynikającego z treści art. 77 §1 k.p.a. Przewodniczący nie wziął pod uwagę, iż (...) jest programem przeznaczonym dla dzieci i młodzieży, zaś na polskim rynku nie istnieją praktycznie produkcje polskie adresowane do widzów w wieku 8 – 13 lat. Sporadycznie produkowane przez Telewizję (...) S. A. audycje nie są kierowane do szerszej dystrybucji. (...) stara się sprostać wymogom emisji audycji polskich produkując własne audycje, ponosząc z tego tytułu znaczne nakłady własne. Niższy od wymaganego przepisami prawa udział audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim w II i III kwartale 2010 r. wynika więc wyłącznie z niedostępności na polskim rynku audycji zgodnych z profilem programu (...). W zakresie naruszenia prawa materialnego wskazała, iż właściwe przepisy prawa regulujące omawianą materię są aktualnie niedostosowane do istniejących realiów i sytuacji rynkowej, co było wielokrotnie sygnalizowane Przewodniczącemu w kierowanej do niego, a wskazanej w uzasadnieniu decyzji, korespondencji. Tym samym brak osiągnięcia minimalnych wskaźników procentowych udziału audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim wynika z przyczyn obiektywnych, niezależnych od odwołującej się. Powyższe winno skutkować tym, iż nie powinna na nią być nakładana w ogóle kara pieniężna, zaś wymierzona kara jest karą wysoką i dolegliwą dla (...)która paradoksalnie obniży możliwości spełnienia przez spółkę wymaganych przepisami prawa określonych kwot programowych. Nadto wskazała, iż przy założeniu zaistnienia w II i III kwartale 2010 r. przesłanek wynikających z art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji Przewodniczący zobligowany jest do nałożenia kary pieniężnej na odwołującą się, przy czym kara ta z uwagi na podniesione okoliczności i brak zawinienia po stronie (...)winna mieć charakter minimalny i symboliczny. Podniosła, że zaskarżona decyzja nie zawiera szerszego uzasadnienia co do wysokości kary i odwołuje się jedynie do podstawy tej kary. Ostatecznie, z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia

odwołania, co do zasady wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez maksymalne obniżenie kary (odwołanie k. 3 – 6).

W odpowiedzi na powyższe odwołanie Przewodniczący wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu podtrzymał swoje stanowisko zawarte w decyzji, przytaczając przepisy art. 15a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, §2 pkt 1 Rozporządzenia z dnia 04 listopada 2004 roku oraz §5 ust. 3 Rozporządzenia z dnia 20 września 2005 roku. Nadto wskazał, iż na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji w zw. z §2 ust. 1 Rozporządzenia, został zobligowany w przypadku stwierdzenia naruszenia obowiązków ww. przepisów do wydania decyzji w przedmiocie nałożenia kary na odwołującą się. Odnosząc się do zarzutu nie wyjaśnienia wszystkich okoliczności Przewodniczący podniósł, iż obowiązek nałożenia kary wynikający z art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji nie uzależnia możliwości nałożenia kary od winy nadawcy, a zatem nie nakłada w ogóle na organ obowiązku badania tej przesłanki. Podkreślił, że organ pomimo stwierdzonych naruszeń w latach 2007 – 2009 nie nakładał kary, mając na uwadze przywołane przez odwołującą się okoliczności, przy czym zwracał uwagę na konieczność podjęcia działań niezbędnych do doprowadzenia do zgodności udziału przedmiotowych audycji z wymogami prawa, jednakże takie dostosowanie nie nastąpiło. W ocenie Przewodniczącego trudności w pozyskaniu przedmiotowych audycji nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla utrzymującego się stanu naruszenia prawa. Jednocześnie wskazał, iż przepis art. 77 §7 k.p.a. nie jest przedmiotem oceny i analizy sądu powszechnego, albowiem sąd ten rozstrzyga sprawę merytorycznie, zaś postępowanie przed organem jest warunkiem dopuszczalności prowadzenia postępowania przed tym sądem. Ostatecznie podniósł, iż zarzut naruszenia prawa materialnego nie został sprecyzowany, przy czym z treści uzasadnienia można się domyślać, że dotyczy art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Nałożona na odwołującego się kara z uwagi na wysokość przychodu odwołującego się była zdecydowanie odległa od kary maksymalnej, która z uwagi na przychód nadawcy mogła wynosić (...) złotych, a jednocześnie w jego ocenie nie będzie nadmiernie dolegliwa (odpowiedź na odwołanie k. 17 – 22).

W dalszym toku postępowania stanowisko stron nie uległo zmianie.

***Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:***

Spółka (...) + wpisana jest do rejestru przedsiębiorców prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla (...) w W. pod nr KRS (...). Prowadzi ona działalność radiowo - telewizyjną, w tym w zakresie rozpowszechniania programu (...), na podstawie koncesji nr (...) - T z dnia 08 lipca 2009 roku. (...) jest programem przeznaczonym dla dzieci i młodzieży w wieku 8 – 13 lat (okoliczności bezsporne, decyzja k. 27 – 30, odpis z KRS k. 8 – 14).

W latach 2007 – 2008 (...) w zakresie udziału w programie telewizyjnym audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim nie osiągała minimalnych progów określonych w ustawie o radiofonii i telewizji oraz Rozporządzeniu z dnia 04 listopada 2004 roku we wszystkich kwartałach, w roku 2009 w I, III i IV kwartale i w 2010 roku we wszystkich kwartałach (okoliczności bezsporne, decyzja k. 27 – 30, odwołanie k. 3 – 6, dane zawarte na płytach CD k. 26).

Pismami z dnia 25 marca 2008 roku, 27 lutego 2009 roku i 17 marca 2010 roku Przewodniczący poinformował (...) że z nadesłanych wyciągów z ewidencji czasu nadawania audycji europejskich, audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie wynika, iż w kilku programach nadawanych przez tą spółkę w roku 2007, 2008 oraz w III i IV kwartale 2009 roku nie były realizowane wymagania ustawowe, w tym w programie (...) (pisma k. 49 – 50, 51 – 53, 54 - 56).

W dniu 21 czerwca 2010 r. znak (...)600- (...) Przewodniczący poinformował (...) o zamiarze nałożenia kary w związku ze stwierdzonym brakiem realizacji wymogów ustawowych w zakresie czasu nadawania audycji europejskich, audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych

oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem, w tym w programie (...) (pismo k. 47 – 48).

W dniu 15 lipca 2010 roku (...)w odpowiedzi na pismo z dnia 21 czerwca 2010 r. złożyła wyjaśnienia i przedstawiła plan naprawczy. Wskazała, iż niższy od wymaganego udział audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim w I kwartale 2010 roku na antenie programu (...) wynikał wyłącznie z niedostępności na polskim rynku audycji zgodnych z profilem tego programu. Aby dostosować ofertę programu (...) do warunków ustawowych (...) stale zwiększa udział audycji wytwarzanych pierwotnie w języku polskim poprzez produkowanie we własnym zakresie audycji dla widzów powyżej 7 lat. Są to następujące cykle audycji: (...), (...). (...), „(...)”, (...) i (...) (pismo k. 45 – 46).

W II i III kwartale 2010 r. (...) w zakresie emisji audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim nie osiągała minimalnych progów określonych w ustawie o radiofonii i telewizji oraz Rozporządzeniu z dnia 04 listopada 2004 roku (okoliczności bezsporne, decyzja k. 27 – 30, odwołanie k. 3 – 6, dane zawarte na płytach CD k. 26).

We wskazanym czasie (...) miał trudności z pozyskaniem audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim w zakresie wymaganym przez przepisy prawa. Powyższe wynikało ze znikomej produkcji takich audycji adresowanych do widzów w wieku 8 – 13 lat na rynku, trudności z pozyskaniem praw do audycji wytworzonych przez TVP czy wysokich cen do praw za stare produkcje jak np. (...). (...) rozpoczęła produkcję własnych audycji, jednakże jest to proces kosztowny i długotrwały (zeznania świadka J. A. k. 88 – 89).

W dniu 16 grudnia 2010 r. w Departamencie Koncesyjnym Biura KRRiT została sporządzona notatka służbowa dotycząca wysokości kary pieniężnej nakładanej na nadawcę na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o radiofonii i telewizji w odniesieniu do (...)Wskazano w niej, iż spółka ta osiągnęła w 2009 r. przychód ze sprzedaży w wysokości (...) złotych, z pozostałych przychodów operacyjnych w wysokości(...) tys. złotych, z przychodów finansowych w wysokości (...) złotych co daje kwotę (...) złotych, zaś zysk netto wyniósł (...)tys. złotych. Tym samym kara w wysokości 10 % przychodu nadawcy wynosi (...)tys. złotych (notatka służbowa k. 35).

Decyzją nr (...) z dnia 11 marca 2011 r. Przewodniczący działając na podstawie art. 53 ust. 1 w związku ze stwierdzeniem naruszeń §2 pkt 1 Rozporządzenia z dnia 04 listopada 2004 roku oraz art. 104 k.p.a. nałożył na (...) rozpowszechniającą na podstawie koncesji nr (...)–T z dnia 08 lipca 2009 r. program telewizyjny pn. (...) karę pieniężną w wysokości 20.000 złotych za naruszenia w II i III kwartale 2010 r. (okoliczności bezsporne, decyzja k. 27 – 30).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt postępowania administracyjnego i innych dokumentów zgromadzonych w sprawie, a także zeznań świadka J. A.. Sąd dał wiarę załączonym do akt dokumentom oraz zeznaniom świadka, które stanowiły podstawę dokonania ustaleń faktycznych, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

### **Sąd Okręgowy zważył co następuje:**

Zaskarżona decyzja Przewodniczącego jest prawidłowa, a podnoszone w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej uchYLENIEM bądź zmianą.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 i 2 ustawy o radiofonii i telewizji: od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady wydanych na podstawie art. 10 ust. 4 oraz art. 53 - 54 służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu gospodarczego, zaś w postępowaniu w sprawach odwołań od decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące spraw z zakresu przeciwdziałania praktykom monopolistycznym. Powyższe oznacza, iż sąd rozpoznaje sprawę co do meritum, a zatem ocenia całościowo materiał zgromadzony w aktach sprawy oraz trafność zarzutów podniesionych w oparciu o te dowody w oparciu o regulacje art. 479<sup>28</sup> – 479<sup>33</sup> k.p.c. Tym samym o rozstrzygnięciu sprawy decydują przepisy zarówno części dotyczącej postępowania odrębnego w sprawach gospodarczych, jak i części ogólnej k.p.c. Słusznie wskazał Przewodniczący, iż przepis art. 77 §7 k.p.a. nie jest przedmiotem oceny i analizy sądu powszechnego, albowiem sąd ten rozstrzyga sprawę

merytorycznie, zaś postępowanie przed organem jest warunkiem dopuszczalności prowadzenia postępowania przed tym sądem (por. wyrok SN z 29 maja 1991 roku, sygn. akt III CRN 120/91, postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 1999 roku, sygn. akt I CKN 351/99, wyrok SN z dnia 19 stycznia 2001 roku, sygn. akt I CKN 1036/98, z których wynika brak możliwości podnoszenia zarzutów naruszenia postępowania administracyjnego przez tut. Sądem). Wniesienie do sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna cywilne – pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całość materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była wykładnia art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Zgodnie z treścią art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji jeżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1 i 2, art. 15 ust. 1, 2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1–6, art. 16a, art. 16b ust. 1–3, art. 16c, art. 17 ust. 1–7, art. 17a ust. 1–7, art. 18 ust. 1–5b, art. 18a ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1–5, art. 43 ust. 2, art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 2 i 3, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6 i art. 18a ust. 2 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący KRRiT wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50 % rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonej do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za częstotliwość, karę pieniężną w wysokości do 10 % przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.

W ocenie sądu wskazanego przepisu nie można wyklądać inaczej, jak w ten sposób, iż jeżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów enumeratywnie weń wskazanych Przewodniczący wydaje tj. jest zobowiązany wydać decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną, przy czym wysokość tej kary nie może przenosić 50 % rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonej do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za częstotliwość, wysokości do 10 % przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe. Użycie w powyższym przepisie sformułowania „wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną” wskazuje, iż jak słusznie twierdzi Przewodniczący, brak jest możliwości odstąpienia od jej wydania, gdyż ustawodawca zdecydował o obligatoryjnym obowiązku nałożenia kary na nadawcę. W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, iż uwzględnienie zakresu i stopnia szkodliwości naruszenia, czy dotychczasowej działalności nadawcy oraz jego możliwości finansowych odnosi się do tegoż obowiązku, albowiem redakcja wskazanego przepisu oznacza, że powyższe wskaźniki dotyczą jedynie wysokości kary obligatoryjnie nakładanej na nadawcę.

Na charakter powyższej decyzji wskazał również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. (III SK 15/09) dokonując wykładni art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o radiofonii i telewizji w kontekście przepisu art. 10 ust. 3 i 4 tej ustawy i stwierdzając, że: „Zważyć bowiem należy, że cel, przedmiot i charakter przepisów art. 53 ust. 1 i 2 ustawy są strukturalnie, merytorycznie i funkcjonalnie odmienne od celów, przedmiotu i charakteru przepisów art. 10 ust. 3 i 4 ustawy. Celem uregulowań zawartych w art. 10 ust. 3 i 4 jest zapewnienie przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji sprawowania w granicach określonych ustawą kontroli działalności nadawców (art. 6 ust. 2 pkt 4 ustawy); przepisy te mają niewątpliwie charakter publicznoprawnych przepisów ustrojowo – kompetencyjno - proceduralnych. Tymczasem przepisy art. 53 ust. 1 i 2 ustawy są przepisami określającymi przesłanki odpowiedzialności prawnej nadawców za naruszenie obowiązków ustawowych określonych w art. 53 ust. 1, sankcję za naruszenie tych obowiązków, warunki określania wysokości kary pieniężnej oraz formę jej nakładania” i dalej „(...)przepis art. 53 ust. 1 ustawy jako jedyną przesłankę wymierzenia kary pieniężnej nadawcy, wymienia naruszenie przez nadawcę wymienionych w nim przepisów ustawy, a zatem przesłanką taką nie jest uprzednie wykorzystanie przez przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji kompetencji określonych w art. 10 ust. 3 i 4 ustawy, a zatem w pierwszej kolejności wezwanie nadawcy do zaniechania działań w zakresie tworzenia i rozpowszechniania programów naruszających przepisy ustawy, uchwały Krajowej Rady lub warunki koncesji, a następnie wydanie decyzji nakazujących zaniechania przez nadawcę takich działań. Ponadto, zgodnie z przepisem art. 53 ust. 1 ustawy Przewodniczący KRRiT Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji „wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną”, co oznacza, że w razie stwierdzenia naruszenia przez nadawcę obowiązku wynikającego z ustawy, takiego jak

obowiązek wynikający z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy, Przewodniczący KRRiT Krajowej Rady jest obowiązany do nałożenia takiej kary pieniężnej na nadawcę naruszającego obowiązki ustawowe. Stwierdzenie przez przewodniczącego Krajowej Rady, że nadawca naruszył obowiązek wynikający z ustawy nie musi jednak następować w trybie przewidzianym w art. 10 ust. 3 i 4 ustawy; wystarczy, że dowie się o takim działaniu nadawcy stanowiącym naruszenie tego obowiązku w inny sposób”.

Mając powyższe na względzie, nałożenie na odwołującą się kary pieniężnej w zaskarżonej decyzji było w pełni uzasadnione. Zostało stwierdzone naruszenie przez(...) obowiązujących ją przepisów prawa, co obligowało Przewodniczącego do nałożenia na nią kary finansowej. Nieskuteczna okazała się przy tym linia obrony skarżącej spółki zmierzająca do wykazania, iż wykonanie obowiązków wynikających ze wskazanych przepisów ustawy i Rozporządzenia było niemożliwe. Faktem pozostaje, co wynika z treści zeznań przesłuchanego w niniejszej sprawie świadka i co zresztą nie było kwestionowane przez Przewodniczącego, że w II i III kwartale 2010 roku, podobnie jak w poprzednich latach, były trudności z uzyskaniem z rynku lub wyprodukowaniem we własnym zakresie wymaganej liczby audycji w języku polskim. Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie można jednak uznać, iż powodowało to obiektywną niemożliwość wykonania nałożonych w tym względzie przez przepisy obowiązków. Świadek zeznała, iż wytworzenie przez (...) własnych audycji w języku polskim jest kosztowne i długotrwałe, brak jest jednak dowodów na to, iż pozostaje to niemożliwe.

Do rozważenia pozostaje zatem kwestia, czy wysokość kary pieniężnej nałożona na(...) uwzględniła zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.

Bezspornym pozostaje fakt, iż w roku podatkowym 2009 odwołująca się uzyskała przychód w wysokości (...) złotych. Wysokość zatem kary maksymalnej wynosiłaby (...) złotych. Tym samym nałożenie kary w wysokości 20.000 złotych oznacza, iż Przewodniczący uwzględnił trudności odwołującej się w pozyskiwaniu audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim. Sytuacja finansowa (...)w tym wynikająca z notatki służbowej złożonej na rozprawie w dniu 28 czerwca 2012 roku, obrazującej przychody spółki w 2010 roku (k. 67), pozwala na uiszczenie tej kary bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa i w żadnym wypadku nie można uznać, że będzie ona stanowić nadmierne obciążenie finansowe dla dalszego wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej. Podkreślić też należy, iż przez kilka lat, w których stwierdzano analogiczne naruszenia Przewodniczący nie karał odwołującą, dając jej czas i możliwość dostosowania swej działalności do przepisów obowiązującego prawa, co jednak nie nastąpiło. Przewodniczący słusznie więc nałożył karę, która z jednej strony nie jest szczególnie dolegliwa w zestawieniu ze skalą działalności odwołującej się, ale jednocześnie może odnieść skutek w postaci skłonienia nadawcy do dostosowania swej działalności do przepisów obowiązującego prawa.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479<sup>31a</sup> § 1 k.p.c. w zw. art. 56 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji, oddalił je.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSO Anna Rachocka